SOOTHING
Zam Buk
Det bästa
LÄKEMEDEL
som kan erhållas för pengar!
50c. per ask på alla apotek.

TILL MEDARBETARNA I ORDET FRITT.

Vårarbetet har nu tagit sin början och det stora flertalet av tidningens läsekrets går därmed en arbetsfylld tid till mötes. När kvällen kommer äro våra farmare i de flesta fall för trötta för att sätta sig ned och skriva några små meddelanden eller uttrycka sina tankar om olika aktuella frågor i S. C. T:s avdelning för Fria Ord. Men litet god vilja och energi skulle det dock säkerligen kunna bliva någon timme över i veckan, då våra många medarbetare i denna avdelning skulle kunna fylkas kring bordet och i lugn och ro nedskriva några små meddelanden till tidningen.

En avdelning, som är upplåten för läsekretsen och av den kan få benyttas för tankeutbyte, är av ofantligt stort värde, ej enbart för redaktionen utan även för alla dem, som läsa tidningen. Vi ha så många duktiga och intresserade landsmän här i landet vilka under årens löpande ett synnerligen stort intresse för just denna avdelning, att redaktionen anser det vara av största vikt att densamma kommer att ligga läsekretsen lika varmt om hjärtat som den ligger redaktion.

Hur många av våra läsare ha inte glatt sig åt till exempel: "Stockholmskans" varmhjärtade bidrag, "Pelles" småtrevliga käserier, "Carolus" trevliga brev, "Härjedals-Lasses" roliga berättelser, Oscar Freeds utmärkta bygdekrönikor, E. A. Nylunds intressanta utläggningar om dagspolitiska händelser, Charlie Petersons politiska artiklar, Hj. S. Hollanders livsskildringar och Frank Pearsons glada nyhetsbidrag? Men förutom dessa, vilka kanske visat det största intresset för avdelningen, finnes det säkerligen många flera, vilka under kortare eller längre tider medarbetat i denna avdelning. Till alla dem, vilka städse visat avdelningen sitt intresse, riktar redaktionen en anhållan att även i fortsättningen, trots de bråda dagarna, upprätthålla den intima förbindelsen med tidningen.

Ett tankeutbyte i olika frågor och sakliga artiklar om dagsviktiga och aktuella händelser, bidrager mången gång till att få en oktar uppfattning förtydligad. Att intimt kunna upprätthålla kontakten mellan läsarna av en veckotidning, utgiven i ett adoptivland, på ett annat språk än landets egt, stärker känslan av gemensamhet mellan våra stamfränder här och i den förhoppningen att läsekretsen även i fortsättningen vill stödja såväl tidningen som redaktionen i detta avseende, rikta vi en uppmaning till alla våra läsare:

Sänd bygdebrev, krönikor, käserier, nyhetsmeddelanden och andra allmänintressanta artiklar till tidningen, de komma alltid att bliva föremål för redaktionens största intresse och samvetsgrannaste granskning.

RED.

TILL LOGEN BRANTING AV VASA-ORDEN CALGARY, TILL MINNE AV 5 ÅRSFESTEN.

Våra tankar gå
genom rymder blå
hän mot nordliga land
var vi första gång
hörde höljans sång
när den slog mot den klippiga strand.

Bort till flydda dar
våra tankar far
ljuva, sköna minnen
från vår barndomsvår
när ej sorgetår
som utför kinden.

Hitt till Västerland
Vasas gul-blå band
fläktar för från flydda dagar
ifrån berg och dal
ifrån björk och al
och från blommors doft i gröna hagar.

Nu ett minne blott
de 5 år som gått
mången runa dock vi skurit
av vår hemlands härd
på vår främlingsfärd
Sveriges färger högt vi burit.

Lyckan söker vi
motgång, sjukdom bli
ofta lönen för vår möda
invid sidan då
trogna syskon stå
alltid redo att de svage stöda.

Säkert år från år
livets timmglas går
och till sist när ut till kullen
brödraarmar bär
syskonkedjan här
brister först när under mullen.

Gust. Söderbäck.

ETT DÖDSBUD FRÅN SVERIGE.

Den 13 april fick undertecknad ett telegrafiskt meddelande från Ljusdal i Sverige att min käre fader, herr M. O. Strandberg avlidit i Flor, Ytterhogdal, Sverige i en ålder av 82 år. Han sörjes närmast av 11 barn.

Kristina Nilson.
Ynstow, Sask.

S. C. T. deltager i sorgen.

ETT SVAR TILL "LADY X".

Kära Lady X.

Ni skrev för någon tid sedan i S. C. T. om brödbakning, och när jag läste Eder artikel tänkte jag genast, om jag bara hade tillfälle att få tala med Eder, hade vi säkerligen ett intressant ämne att diskutera, ty att skriva blir ofta ganska ofullständigt.

Först vill jag emellertid säga att vad Ni berättar om brödbakningen i Sverige inte håller sträck annat än i de s. k. back- och torpstugorna. Annars finns det å varje gård på landet, om det nu är bland bönder eller andra, vilka kanske räkna sig för mer än bönder, s. k. bagarstugor med en stor ugn och andra tillbehör för brödbakning. I dessa stugor hänges brödet upp på stänger som Ni säger, och när det är torrt, borstas det på bägge sidorna och läggas varvtals i stora och speciellt därför förfärdiga lårar, vilka invändigt äro klädda med zinkplåt för att vara såväl nätt- som zinkplåt för att vara såväl rätt- som åt gången baka mer än vad som rymmes i kökets tak, de få nog baka oftare än mellan jul- och påskhelgerna. Vad skulle vi tänka om renligheten, om vi skulle låta vårt bröd "sitta" i taket en sådan tid. Det finnes nämligen både damm och rök och flugor i Sverige lika väl som i Canada om det också inte är fullt lika många därhemma.

Jag har själv arbetat eller "tjänat" på bondgård och herrgård i Sverige. På de senare bakades s. k. "kaffebröd" (mjukt vetebröd av olika sorter) till varje söndag ty vi hade alltid minst femton personer vid varje måltid. Dessutom bakades skorpor och småbröd i stora kvantiteter och packades ned i bleckburkar. Härav framgår tydligen att vi inte bara åto torrt rågbröd. Men stackars den som inte bakade brödet bättre än att det skulle behöva blötas, den hade nog måst se sig om efter annat arbete fortare än vanligt.

Men var i all världen har Ni druckit rågkaffe? Ni menar väl att Ni druckit kaffe, blandat med litet råg- eller vetemjöl, bakat i limpor i likhet med brödet. För en husmor att vara så opraktisk, att hon skall göra ett arbete tvenne gånger, det kan jag inte inse att det är någon uträkning med. Vill man ha olika smak på brödet, kan man väl få det utan att stå och blöta upp gammalt bröd. Då kan man säkerligen använda tiden på ett bättre och nyttigare sätt. Här på farmen ha vi alltid både vitt och brunt bröd med litet socker och salt i det vita. Jag har alltid vitt och brunt bröd bakat av sammalet vete, men jag har aldrig bakat vanligt matbröd här i landet förrän jag kom ut på farmen och jag var minsann inte så "smart" i början, så jag kan säga, att jag lärt mig göra väljäst och gott bröd av "norrskna", de sätter jäst av "narshed" potatis och vatten med en torr jästkaka i och litet salt och socker. Jag skall just baka i morgon och kom då att tänka på det jag läste i tidningen. Jag har varit i städer i många år innan jag kom ut här, och i städerna där köper man ju alltid brödet utom när man någon gång kan baka en "cake" eller något annat i den stilen. Vi bodde i Montreal i tio år innan vi flyttade ut i den vilda västern och medan jag var där träffade jag många svenska flickor som hade plats i engelska hem och där skulle söka demonstrera svensk bakning och kokning. Men kors vilket elande det blev av det. De flesta av dem kommo ju ut igen.

Svenska Turistföreningens sista årsskrift har tillägnats landskapet Södermanland.

För någon tid sedan utsågs Svenska Canada Tidningen till generalrepresentant för Svenska Turistföreningen i västra Canada. Någon ingående presentation av det företag, som kanske uträttat mest i Sverige för att vidmakthålla intresset och kärleken till hembygden, dess tradition och dess kultur behöves säkerligen icke. Föregående sommar besökte föreningens sekreterare Fil. lic. Anrick Amerika och redogjorde därvid i såväl press som genom offentliga föredrag om denna institutions syften och ändamål och S. C. T. hade vid den tidpunkt till förfogande i sin uppsats om kyrkor och kyrklig konst i Södermanland.

Det är dock ej endast över sin landsbygdskultur som denna lrovins har skäl att vara stolt. Därtill äger den, såsom Erik Lundberg påvisar, i länsstaden Nyköping en verklig klenod i sitt slag. Stora torget därstädes inramat av residenset, rådhuset, Indebetouska huset och Nikolaikyrkan söker sin like i landet. På det bela har den nuvarande staden enhetlig växt fram genom århundraden — däri ligger det sällsynta. Ingen brådstörtad utverkling har brutit eller stört den gamla äkta miljön, som genomgående präglas av kontinuitet, lugn och tradition i det minnesrika slottets hägn.

Ur Malmköpings intima krönika, sådan den blivit till mellan de små husens trägavlar och på exercisplatsens tältgator, meddelar Ebba Frendin en del roliga och betecknande drag. Gustaf Upmark skildrar det speciella herrgårdslandskapets främ-

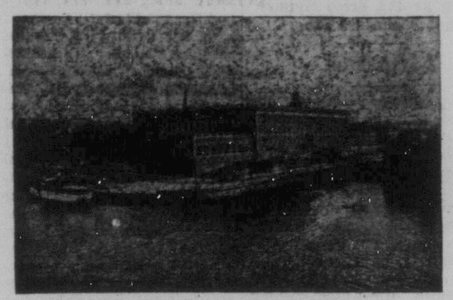

Vårbild från Sveriges Venedig. Kungliga Slottet och Skeppsbron i Stockholm.

den ingående och detaljerade underrättelser härom.

Nu har föreningens årliga tidskrift utgivits och kan erhållas efter rekvisition hos tidningens expedition mot insändandet av $2:50 i postorder. Tidskriften, som är mycket ståtlig, försedd med ett rikhaltigt bildmaterial från olika mera bemärkta platser i Sverige intar säkerligen en rangställning bland årets publikationer och en liten presentation av innehållet kommer säkerligen att intressera vår läsekrets. Södermanlandshertigen Wilhelm har skrivit inledningsartikeln "Hemma", som kraftigt vittnar om, att författaren icke blott genom titeln är fäst vid sitt landskap, utan också tänker, ser och känner såsom den både infödde och bofaste sörmlänningen han ju även är. För provinsens säregna skönhet och befolkningens karakteristiska drag finner prinsen många vackra och slående uttryck — det är tydligt, att han skänkt bådadera ett kärleksfullt studium.

Södermanlands natur och geologiska historia behandlas vidare av Anton Sörlin, som bland annat påpekar, vilken på hela jorden måhända enastående företeelse skärgårdsklipporna fantastiska mineralmosaiker erbjuda. Författaren visar sig för övrigt vara en varm naturentusiast ej blott på de geologiska forskningsfälten, utan även när han målar havets skiftande scenerier. Om vägvärdar och vildmarksborgar i det forna Södermanland skriver Sune Lindqvist, som särskilt lämnar en översikt av provinsens många intressanta runstenar. Ingen, som vill lära känna landskapet, bör heller fara kyrkorna förbi. Vilka skatter som där finnas bevarade framhåller Bertil Waldén övertyg- från "backstugorna" eller från sågverken och vad tror Ni väl de, visste om svenska folkets matlagning? Det är en sak med matlagningen i Sverige, som är egen. Arbetareklassen och det bildade folket hava vitt skilda åsikter om matlagning. Det finnes många av de förra vilka e en gång kunna koka potatis riktigt och likadant är det häruti. Därför (och nu kommer jag till slutklämmen) skulle icke de, vilka inte varit ute i Sverige o. sett något annat än den backe å vilken de fötts, försöka uppvisa något här i landet som skall kunna anses försöka representera svenskt, ty det bidrager bara till att folket här inte få den riktiga uppfattningen om vårt fosterland, utan blir detta i stället löjligt och oriktigt framställt. Detta är likadant som när norrmännen här sätta fram sill och potatis på borden utan att tvätta den eller rensa den. Well, de äta ju förstås och låta sig väl smaka samt säga att sådan är seden i Norge. Enligt min uppgattning är detta emellertid alldeles felaktigt och de bedra inte heller Norge därmed och följaktligen inte heller sig själva.

Jag var 34 år innan jag lämnade Sverige och jag har arbetat så länge jag kan minnas, så jag håller före att jag vet vad jag talar om. Bli nu inte stött för vad jag skrivit utan skriv svar på det nåt. Det blir kanske mera vi kunna få utbyta tankar om en annan gång.

Vänligen
Mrs. A. Eklund.

Lady X är välkommen att besvara detta brev i nästa nummer av tidningen.

RED.

Barnens spalt.

I folkhögskolan.

Nej, det går inte, nämndeman! Högfärdig kan pojken nock bli ändå, utan en sätter honom i folkhögskolan.

— Du talar som du ha vett te, Ola! M t n a pojkar ha då, gudskelov, aldrig varit sturska av sig; men det får jag säga, att så snälla som di varit sen di kom från skolan, va di då inte förut.

— Jaja, kanske den kan passa för nämndemanssöner, men fjärdingsbondens barn få ha nock av folkskolan, tyckte Ola i Backamåla, lade grimman i vagnen och stängde dörren till kyrkestallen, där nämndemannen, som var med i folkhögskolestyrelsen, sökt upp honom för att värva en elev åt skolan och en hyvsad hemmason åt Backamåla.

Och satte de sig upp i vagnen, Ola och pojken hans i det bekväma framsätet, och mor och gräbban där bak. Ju närmare urtillståndet, desto mindre aktning för kvinnan; och de voro, sanningen att säga, några riktiga urinnevånare därute i Backamåla, fast Ola hade både liggfjädervagn och pengar på banken.

Och när de kommo till bords, högg pojken först in på doppafatet, och när han sen legat och vilat på sofflocket en stund, skrek han till, så gräbban rent hoppade där hon stod i skåpdörren och satte in maten:

— Far, han I vannat hästen?

— Nää....

— Töcken I då ä vettit å låta kriaturet stå på då viset!

Och så lommade gamle far ut, medan den långe pojken vände sig på den andra sidan och njöt sin ostörda ro.

Men "högfärdig" var han då, gudskelov, inte, Ola Johan i Backamåla. det var då en välsignad sak. Fast han var fjärdingbonnason, var han alltid med på supning hos herrgårdsdrängarne, och när di svor, så svor han med, och när di gingo ute på vägarna om lördagsnätterna och förde oljud, så hördes hans friska stämma över alla andras, och när det vankades smörj, var alltid han med om de första rapparna; så det var en trevlig, umgängelig pojk, som det skulle varit stor synd att skicka till folkhögfärdsskolan och sätta griller i huvudet på.

Men hur det var, så släppte han inte far ändå förrän han kom dit. Inte för det han tyckte han behövde lära något. Nej vars! Men han hade hört att pojkarna hade det bra där och att de sjöngo "fyrstämt" och voro i hop och hade trevligt. Och far tyckte det var "tosingaforor", förstås, men i november for han och Johan dit i nya, svarta kläder och med två stora ostar och mycket siktebröd i skrinet.

Det blev vår och snön smalt bort från Backamåla gråa stenar, som väntade harv och ärjekrok. Och Ola och mor Anna väntade på sin pojke.

— Ja' får allt stä' en pojkastötting te sommaren, för nu ä nock Johan så lagom grisker te å gripa i arbetet, muttrade gamle Ola, där han gick och smorde vagnen och stoppade hösäck för att resa till skolan och hämta fideikommissarien till Backamåla.

— Du kan gärna följa må, gräbba, å höra på deras stollaforor ,sa han till Lina.

De reste dagen före examen, för föreståndaren för högfärdsskolan hade gett ut ett ord, att det vore roligt om föräldrar och målsmän hörde på undervisningen lite och inte bara vore med vid själva avslutningen.

När Johan såg dem komma knekande nere på vägen, spang han emot dem och ropade "God dag! God dag!" och lyfte på mössan.

— "Ptro!" sa gubben och tittade sig både till höger och vänster efter herrekarlen, som pojken lyft på mössan för. Men där fanns inte en kristen själ. Johan måtte bestämt lyft på mössan för farsgubben? Hm!

Fram på dagen "skulle herrarna ieka socknastämma" och Ola i Backamåla höra på. Egentligen skulle det föreställa ett fattigvårdssammanträde, och de hade diktat upp en helan hop med "ärenden", som skulle avgöras, och Johan i Backamåla satt där också och skulle föreställa ledamot. Och föreståndaren för högfärdsskolan, herr Holmertz, satt där med som ledamot och var rysligt snäl mot de fattige och påståelig och hård och på allt vis när han begärde ordet. Men när Ola tittat litet på hans milda ansikte och varma blick, förstod han gott, att den där magistern aldrig kunde varit så där svår om det varit allvar; han ville visst bara se, vad det var för hjärtelag på pojkarne.

— Herr ordförande

— Herr Holmertz har ordet.

— Jag håller före att det blir alldeles för dyrt för kommunen, som det nu är ställt med gamle Jakob Larsson i Hågen. Där sitter han nu i sin gamla stuga och vårdas av dottern och har fullt underhåll av fattigvården. Underhållet kunna vi väl inte komma ifrån, alldenstund gubben är urgammal och orkeslös. Men stugan tarvar reparationer på taket för minst åtta kronor, och ved går där åt alldeles förskräckligt. Jag föreslår att stugan må rivas och gamle Jakob flyttas till fattighuset.

— Herr ordförande!

(Ola ryckte till. Det var hans pojke).

— Herr Johan Olofsson har ordet.

— Jag vill väl inte tro att det av den siste ärade talaren framställda förslaget kan vinna pluralitet bland män med hjärta i bröstet och som veta skatta betydelsen av ett eget hem, även för den ringaste och fattigaste. Mina vänner! Där har nu Jakob Larsson setat i sin egen gamla koja, som han strävat ihop i bättre dagar. Om han också nödgats äta kommunens nådebröd, som varit bittert nog, så har han dock fått äta det under eget tak, låt vara att det varit uselt och otätt, och hans snälla dotter har ömt vårdat den gamle. Icke han I hjärta att skilja dem åt, att för ett par kronor och några vedpinnar driva Johan ur sitt hem och hindra hans dotter att fylla den första och skönaste av alla plikter, att vårda och hjälpa sin far! Jag yrkar, att Jakob Larsson må få sitt underhåll på sätt som förut och att åtta kronor beviljas till lagande av kojans tak!

Det blev så besynnerligt varmt innanför västen på gamle Ola. Jaså, det var tocket där de fingo lära sig i högfärdsskolan!

På eftermiddagen hade de lantbrukskemi, förstås bara de första grunderna, och så hade de avvägning.

"Påsagödseln" hade funnit väg till Backamåla, men Ola hade aldrig vågat köpa mer än högst två säckar, för han hade hört att all slags påsagödsel passade inte precis för all slags jord. Tänk om pojken begrep sig på att välja!

Och så mindes han hurudant det var häromåret när han skulle dika av maden därnere i kohagen. Både Ola själv och kyrkovärden i Bolsåkra och Kalle Smed, som var en gammal odlare ,gåvo sig ackut den fule på, att fallet skulle vara åt vänster, och Ola spilide bort många dagsverken förgäves, för marken hällde händelsevis åt söder, fast det inte såg så ut. Tocka stollastycken behövde en då inte räka ut för mer, nu sedan Johan kunde den där avvägningen.

När Ola vaknade morgonen därpå, svajade blågul flagga från skolhusets tak, stora salen var lövprydd, det var mycket blommor på katedern och ärebåge över farstudörren. Och på alla vägar kommo skjutsar från alla håll, och prästen kom också, så något så värst syndigt kunde det då bestämt inte vara med den där skolan.

Så klingade koralen ut genom öppna rutor, och Jonas i Backamåla friska stämma klang högst även nu — liksom på lördagsnätterna därhemma, men intet moderhjärta behövde darra, inga bibänkar, staket och grindar behövde lagas efter den sången.

Upp i katedern trädde föreståndaren och höll sin avslutningsföreläsning över "Sveriges natur och folkliv". Nog visste gamle Ola förut, att fosterlandet räckte en bra bit bortöver Backamåla, men när han nu, klart och åskådligt, tyckte sig se de skiftande naturföreteelserna i olika landskap draga förbi sin syn, de olika provinstyperna träda fram för sitt öga i brokig mångfald, och hörde huru järnvägarna i starka, stålfasta armar, trängre och närmare än förr sluta samman alla Sveriges barn, förbrödra och nöta bort kantigheter och fördomar, då fylldes hans gamla, gråa huvud av nya tankar och hans hjärta av helt ovana känslor.

Och detta samma folk hade på en tid, då ännu ingen änghäst bar svenskarna i varandras armar, då dalkarlen var en främling för smålänningen och norrlänningen sällan hade sett huru en blekingsbo såg ut, dock känt sig såsom ett till anda och själ och offrat gods och guld och liv och blod för att få ett förbliva; och Backamåla var en bit av detta land, och gamle Ola var i släkt med detta folk, och hans Johan skulle göra det heder...

"Hör oss, Svea, moder för oss all..."

Gamle Ola tyckte att taket började lyfta på sig. Men så var det ju också hans egen pojke ,som sjöng första tenor.

Men av högfärd syntes intet i folkhögfärdsskolan; de mätte visst alldeles ha försummat det ämnet i år?

Och där talades ännu mycket och sjöngs kanske ännu mer, och snart stod Pålle för dörren och det var tid att säga farväl. Syster Lina makade sig ödmjukt bort mot baksätet, det var ju en självklar sak. Men Johan skrattade, slog senfulla armar om hennes liv och lyfte upp henne i framsätet bredvid far. Där, i försätet, blir kvinnans plats, i hemmet som på färdevägen, så snart bondesonen lärt sig förstå att det finnes en annan mätare för människovärdet än armens kraft.

— Ptro, Pålle, nu äro vi hemma igen. Nej, far, nog sätter jag in hästen; ni behöver vila er.

* * *

Det var lördagskväll. Frampå natte smög mor Anna upp till sonens kammardörr för att se om han gått ut att söka upp sina gamla bekanta. Jämna, djupa andetag från sängen sade henne att Johan inte funnit någon brådska därmed.

På måndagsmorgonen hasade gamle Ola sin giktbrutna stofthydda ur sängen i god tid för att gå ned och plöja trädan. Men när han kom ned i fähuset, funnos inga oxar där, och då han kom ut på trädan, såg han tre nya, svarta, färska fåror på var sin sida om "plogryggen", och pojken från högfärdsskolan, som vände med plogen vid tegens andra ända.

Det hade varit en innerligt grann arbetsdag ute i marken. Men gamle Ola liksom kände på sig att här intet dagsverke var försummat, att här skett en vårsådd ,som inom tid skulle komma även Backamåla tegar till godo, fast harven vilat ett par dagar och såskeppan hängt stilla på sin gråa bodvägg.

Allt var som förr, sommarsolen log över Backamåla solskenet; kanske blänkte där också något i gamle Olas öga. — — —

Sigurd.

(Insänt av A. W. Hammarstedt.)

Läraren: — Vad heter kärlek i futurum?

Miss 1927: — Skiljas!

— När jag lånar dig pengar, så är du min debitor men om det är du, som lånar mig pengar, så är du....

— En idiot.!

Den besökande: — Är din mamma hemma?

Lilla Hanna: — Nej, hon är ute.

Den besökande: — När kommer hon tillbaka?

Lilla Hanna (ropar inåt våningen): — Vad skall jag nu säga mamma?

Bland årsskriftens alltid utmärkta illustrationer återfinnas särskilt sådana från sörmländska städer och slott. Här representeras sålunda både Mariefred och Gripsholm, Strängnäs och Södertälje, bland annat med ypperliga färgbilder, samt alla delar av provinsens landsbygd. Dessutom öses naturligtvis alltjämt flitigt ur övre Norrlands outtömliga motivförråd. Hela materialet omfattar 261 svart- och 6 färgbilder jämte 9 kartor. Omslaget med Vasaborgens röda tegel mot himmelens drivande skyar är liksom den inre dekoreringen ett verk av Erik Jerken, och föreningens skickliga redaktris, fru Ezaline Boheman, har genom årsskriften i dess helhet fogat en ny lager till sina många tidigare.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ
ger GRATIS upplysningar om förhållandena för farmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskas, land till salu, priser på land, fritt homesteadland etc. etc.
Förfrågningar från Sverige och Första Staterna besvaras av
Svenska Canada-Tidningens Upplysningsbyrå
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

A. S. BARDAL
SEGRAVNINGSBYRÅ
Begravningar omhesörjas punktligt och till moderata priser.
GRAVSTENAR
Tel.: 86 607
Bardal Blk 843 Sherbrooke St
Orderföreståndare
P. S. BARDAL

Alla slags försäkringar utskrivas. Lån på nya och förbättrade fastigheter till lägsta gällande ränta.
EDWARD HAMMARSTRAND
av
C. H. McFAYDEN & COMPANY LTD.
9 våningen Paris Bldg. Winnipeg.
Jag skall storligen värdera ett tillfälle att få förnya Eder nu gällande försäkring eller att ombesörja sådana nya försäkringar som behövas. Vi äro generalagenter för fyra av de bästa försäkringsbolagen.

JACKSON BROS.
Speciellt uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

KERR'S BEGRAVNINGSBYRÅ
Tel. 22 345. 22 346. Bost. 88 044.
120 Adelaide Street, Winnipeg.
Dag och natt. Varsam körning i begränsad ambulansvagn.